

Coby Kamp over haar grote liefde Anton en de ondersteuning van Home Instead

“We hadden een enorme klik met CAREGiver Wikke”

De kleine signalen merkte Coby Kamp jaren geleden al op. Haar man Anton werd wat onzekerder en checkte zijn afspraken meerdere keren. Pas zeven jaar geleden krijgt hij de diagnose Alzheimer. Sinds deze zomer woont hij in Zorgcomplex Julianakwartier in Apeldoorn. Coby blikt terug op dit proces, hun liefde voor elkaar, de rol van mantelzorgster en de extra ondersteuning van Home Instead Apeldoorn. “Dat heeft zoveel voor Anton en mij betekend.”

“De laatste jaren werd de zorg voor mijn man steeds zwaarder. Hij ging al meerdere dagen naar de dagopvang en Respijtzorg waar hij ook af en toe bleef slapen. Bij toeval hoorde ik twee jaar geleden van Home Instead Apeldoorn. Met de komst van CAREGiver Wikke veranderde er veel. Anton en ik hadden een enorme klik met haar. Als mantelzorgster verleg je iedere keer je grenzen, door Wikke leerde ik deze weer meer bewaken. We waren een team. Naast de verzorging voor Anton, kookten we samen, maakten autotochtjes met zijn drieën, zongen en keken voetbal. We hebben zoveel gelachen. Ze heeft een hele speciale plek in mijn hart.”

Vergoeding zorg Home Instead

Coby: “De zorg die we via Home Instead hebben gekregen werd in het begin vergoed via de aanvullende verzekering en later door de Wet Langdurige Zorg (WLZ). Het heeft ervoor gezorgd dat mijn man langer thuis kon blijven wonen.” Aan de eettafel in de ruime doorzonwoning vertelt ze haar verhaal, waarbij ze ook foto's laat zien van Anton. Wat meteen opvalt is Coby's vrolijke, energieke uitstraling. Het is een paar dagen voor haar 82^e verjaardag en drie zelfgebakken appeltaarten staan klaar voor de feestelijke inloop. Over een paar weken zijn ze 55 jaar getrouwd.

Ruimte voor mantelzorgster Coby

“Doordat Wikke er was, kon ik mijn vrijwilligerswerk bij Alzheimer Trefpunt en Geheugensteunpunt Apeldoorn blijven doen. Als ik de dagbesteding combineerde met de zorg van Home Instead, kon ik af en toe een dag naar familie of vrienden te gaan. Maar ook eens per week om 's avonds naar de koorrepetitie te gaan bij Novun Canticun. Al 42 jaar zing ik bij dit koor en mijn man heeft dat 25 jaar gedaan. Muziek is een rode draad in ons leven. Als ik hem bezoek, zingen we vaak. We spelen Yahtzee en kijken in de fotoboeken van vakanties. Eens per week stapt hij op de duofiets met een vriend van ons en ik fiets erachteraan. Anton kijkt altijd om waar ik blijf. Die zorgzaamheid hoort bij hem.”

Nieuwe woonplek Anton

“Je weet dat het moment gaat komen, dat hij niet meer thuis kan wonen. Op een maandagmorgen in juli kreeg ik een telefoontje van het Julianakwartier, dat er een week later plek was. Deze afdeling kende Anton al van de respijtzorg. Dat overviel me, maar ik wist dat er geen andere keuze was. Met onze dochter Annelies heb ik hem weggebracht. Ik blijf leuke dingen doen, zoals ik altijd heb gedaan en nu merendeels zonder hem. Dat is een groot gemis. Maar ik weet dat hij op een fijne plek zit in een kleine unit met een huiskamer waar gekookt wordt. Ik ben vier keer per week een middag bij hem. Anton herkent me nog en begrijpt alles wat ik zeg, maar vergeet het ook weer. Hij is een mensen mens, altijd geweest en ook nu heeft hij nog aandacht voor iedereen om zich heen.”

Liefdevol en rijk leven

“In 2011 werd door een geriater vastgesteld dat hij Mild Cognitive Impairment (MCI) had. Dat is milde cognitieve stoornis en uit zich in geheugenproblemen. Na zijn hartoperatie en opvolgend een delier, ging het snel. Later is ook de diagnose Alzheimer vastgesteld. Het loslaten en afscheid nemen, is een proces. Je ziet je geliefde veranderen en dat heeft me vaak verdrietig gemaakt. Maar ik kijk ook terug op een liefdevol en rijk leven. Naast onze twee eigen kinderen, hebben we vijf pleegkinderen inclusief een adoptie. Zij zijn er voor me als dat nodig is. Daarnaast heb ik mijn broers en zussen

uit Brabant die me bezoeken, burens en een grote sociale kring. Dat voelt als een warm bad.” Uit een stapel kaarten pakt ze een prachtige kaart die Wikke haar heeft gestuurd, net nadat Anton verhuisd was. “Als ik haar een paar weken later een appje stuur dat ik het moeilijk heb, staat Wikke binnen tien minuten bij me op de stoep. Dat heeft me zo goed gedaan.”

Huis gevuld met kinderen

“Ik heb Anton via mijn broer leren kennen. Ze waren elkaars beste vrienden. We zijn via wat omzwervingen 48 jaar geleden in Apeldoorn terecht gekomen. Mijn man werkte eerst een tijd lang als bibliothecaris en na zijn opleiding als sociaal werker vervolgens bij de Helderstichting. De laatste jaren bij Monuta. Toen de kinderen wat groter waren ben ik weer heringetreden als kraamverzorgster. We hadden een huis gevuld met zeven kinderen. Dat waren hele mooie jaren met af en toe fikse uitdagingen, maar daar kwamen we altijd samen uit. Betrokkenheid en een sociaal hart, is een rode draad in onze levens.” Bij het weggaan heeft ze de koffie aanstaan om dit even later naar haar 94-jarige buurvrouw te brengen met een koekje. Iets wat Coby dagelijks doet: “Met hulp van andere burens is het daarom nog mogelijk dat de buurvrouw thuis blijft wonen. Daarbij pluk ik de mooie momenten in mijn leven. Over ruim drie weken vertrek ik met mijn dochter en kleinkinderen naar Spanje. Onder Alicante aan de Costa Calida. Daar verheug ik me enorm op.”